

Üşüyorum Seninle

– Fedai GÜVEN · 04 Ekim 2012

Özlenen bir baharsın
Gül yaprağında çiğken,
Kırpıklarından kırağı dökülür...
Dona kalırsa bakışlar,
Her yeni cemrede unutulur kışlar...
Bir tek sen kazınırın hafızalarda...

Uçurumdayım, dönüyor başım
Bende tufan yeriyeken özlemek
Ne haddine sarhoşluk senin?
Kim düşünür seni, kim üzülür?
Benim kadar.
Masumca yıkılır duygular,
Tenini koklamışsa bahar
Hazan yaprakları kururken,
Bıtersin sessizce...

Avutmaz beni yokluğun
Kaybetmiş tükenişler de umut,
Son bekleyiş olur
Sahipsiz mezarlarda
Okunur sanma fatihâlar
Kimsesizlik kol gezerken.
Bozulmaz büyü muskalarla
Azalmaz üflemele acılar.

Geçip giden sevdalara inat
Karlar yağar üstüne,
Erir saçaklarda buzullar,
Hangi göz değmişse tene,
Bahtındır kalır her dem.
Taze yaradır gün kanar
Üşütürsün, seninle üşür kainat...

Sallanan bir koltukta,

Bildiğini okur zaman
Kaybettiysen bir ladesle,
Borçludur sana yaşam.
Musalla da yatarken sen...
Üşümek bile seninle güzel...